

13. Попов Ю. Ю. Прецедентне право у контексті загальнообов'язковості судових рішень та українські перспективи / Ю. Ю. Попов. // Форум права – 2010. – № 3. – С. 351-363.
14. Гук П. А. Судебный прецедент как источник права: автореферат дисс. ... к.ю.н.:12.00.01. / П. А. Гук. – Саратов, 2002. – 30 с.
15. Маркин С. В. Судебный прецедент как источник международного частного права): Автореферат дисс. ... к.ю.н. 12.00.03. / С. В.Маркин. – Волгоград, 2005. – 34 с.
16. Шевчук С. В. Судова правотворчість: світовий досвід і перспективи в Україні. – К.: Реферат, 2007. – 640 с.

УДК 347.626

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

Микульський Р. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Особливістю спільної сумісної власності подружжя є те що одним і тим самим майном володіють дві особи без визначення часток кожного із них. Після визначення часток майно належить до спільної часткової власності.

Стаття 51 Конституції України передбачає «кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї» [1], на цій нормі ґрунтуються і майнові права, це зазначено в статті 63 Сімейного кодексу: чоловік та дружина мають рівні права щодо володіння, користування і розпорядження майном яке належить їм на праві спільної сумісної власності [2].

До спільної сумісної власності подружжя належить майно набуте під час шлюбу. Це може бути будь-яка річ, незалежно від того, хто витратив кошти, та на кого із подружжя вона зареєстрована. Але тільки у разі, якщо кошти були набуті за час шлюбу.

Законодавець в статті 61 Сімейного кодексу України встановив, що об'єктом спільної сумісної власності подружжя, може бути будь яке майно окрім виключеного із цивільного обороту [2].

Зокрема об'єктом спільної сумісної власності може бути заробітна плата, стипендія, пенсія, речі для професійних занять, музичні інструменти, лікарське обладнання, оргтехніка, інші доходи та речі набуті одним із подружжя за час перебування в шлюбі.

Системоутворюючим чинником є правовий режим майна, яке є предметом подружніх договорів. Коли подружжя укладає договори стосовно спільного майна, то традиційно їх відносини розглядаються як сімейно-правові. Якщо ж предмет становить роздільне майно подружжя, то відносини сторін регулюються нормами цивільного права. Такий підхід має важливе практичне значення, оскільки він визначає місце закріплення норм, які регулюють ті чи інші договірні відносини подружжя [3].

Визначається, що сімейно-правовими є договори першого виду, і хоча принципової відмінності між цивільно-правовими та сімейно-правовими договорами не існує, деякі особливості дають підстави відносити окремі договори до спеціальної групи сімейно-правових договорів. У даному разі системоутворюючим чинником є правовий режим майна, яке є предметом договорів подружжя. В договорах про користування спільним майном подружжя може визначити, яким чином використовуватиме зазначене майно, а саме: встановити черговість використання речі кожним з

них, спільне користування річчю, надання її у користування одному з подружжя, невикористання речі певний проміжок часу тощо. Сторони можуть домовитися і про порядок користування плодами та доходами, якщо річ, яка є предметом договору, плодоносить або дає приплид. У договорі чоловік і дружина можуть вирішити питання про утримання майна, що належить їм на праві спільної сумісної власності

Не є перешкодою для набуття права спільної сумісної власності та обставина, що один із подружжя з поважної причини не мав самостійного заробітку (доходу). Праця вдома, пов'язана з веденням домашнього господарства, вихованням дитини, доглядом за непрацездатним членом сім'ї є дуже відповідальною і не менш важливою, ніж праця на виробництві. У зв'язку з цим вислів на зразок моя жінка ніде не працює є здебільшого таким, що не відповідає дійсності.

Спільною сумісною власністю подружжя можуть бути речі, сукупність речей, цінні папери, готівка.

Термін «майно» у цивільному праві вживається у трьох значеннях:

1) лише майно, гроші, цінні папери або сукупність речей;

2) не тільки речі, а й майнові зобов'язальні права;

3) речі, майнові зобов'язальні права та майнові обов'язки, наприклад, спадкоємне майно. У літературі немає єдиної точки зору щодо поняття спільного майна подружжя. Одні автори ототожнюють його з поняттям спільної сумісної власності дружини і чоловіка. Однак вони самі собі суперечать, оскільки зазначають, що вклад, внесений за рахунок спільних заощаджень одним із подружжя у банківську (кредитну) установу на своє ім'я, є спільним майном обох з подружжя. Особі, що внесла вклад у банківську (кредитну) установу, як вже зазначалось, належить не право власності на нього, а зобов'язальне право [4].

Вважається, що договір укладений одним із подружжя, автоматично діє за згоди іншого, разом з тим, якщо такої згоди не було надано чоловік, дружина, може подати позов до суду щодо визнання такого договору недійсним, якщо предмет договору виходить за межі дрібного побутового правочину. Також для укладення одним із подружжя договорів, що стосуються цінного майна, потрібна письмова

згода іншого, яка у разі укладання договорів, що потребують державної реєстрації, нотаріального посвідчення теж повинна бути нотаріально посвідчена.

Чоловік та дружина мають право домовитися між собою про порядок користування майном як в усній формі, так і на основі письмового договору. Наприклад, це потрібно у випадках, коли один з подружжя має намір укласти договір купівлі продажу, міни, довічного утримання, дарування, застави, щодо своєї частки у їхній спільній сумісній власності. Також укладення вище зазначених правочинів можливе через визначення та виділ частки одного із подружжя в натурі.

Кожен із подружжя має право скласти заповіт на свою частку без її визначення та виділу в натурі.

Припинення спільної власності подружжя здійснюється, зокрема, шляхом її поділу між співвласниками. Поділ скасовує режим спільності на набуте подружжям майно і, як правило, є наслідком, припинення шлюбу. Поділ спільного майна можливий і під час шлюбу (за ініціативою подружжя або у примусовому порядку у зв'язку із зверненням стягнення на майно дружини-боржника).

Таким чином, розірвання шлюбу не припиняє права спільної сумісної власності на майно, набуте за час шлюбу. Якщо дружина та чоловік не домовилися про порядок поділу майна, спір може бути вирішений судом. При цьому суд бере до уваги інтереси дружини, чоловіка, дітей та інші обставини, що мають істотне значення

Література

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року (редакція від 30.09.2016 року) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2001 року (редакція від 10.11.2016 року) [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>
3. Сімейне право України: Підручник / Л. М. Баранова, В. І. Борисова, І. В. Жилінкова та ін.; За заг. ред. В. І. Борисової та І. В. Жилінкової. – К.: Юрінком Інтер, 2004. - 200 с.
4. Цивільне право: підручник : у 2 т. / В. І. Борисова (кер. авт. кол.), Л. М. Баранова, Т. І. Бегова та ін.; за ред. В. І. Борисової, І. В.Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького – Х. : Право. – 2011. – Т. 2. – 816 с.

УДК 342.841:316

КОРУПЦІЯ – ЗАСІБ САМОЗНИЦЕННЯ

Гонтар М. – ст. 3 курсу, гр. ПРвн-31

Науковий керівник – викладач Колесник О.В.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Корупція як негативне соціальне явище, має глибоку суть та місце в будь-якій сфері суспільного життя, однак масштаби вітчизняної корупції та велика шкода для українського суспільства від цього недоліка викликає найбільші занепокоєння та збитки, як звичайного громадянина так і держслужбовця. «Україна платить велику ціну за корупцію. Це важкий вантаж на економіку – щорічно 20 мільярдів гривень», – стверджує Президент Петро Олесьюкович [5, с.30].

Покращити антикорупційне законодавство від України вимагає Європейський Союз. Це одна з головних умов підписання угоди про асоціацію. За даними організації Transparency International Україна посідає 146 місце в рейтингу країн за рівнем корупції. Вона опинилась на рівні з такими країнами як Еквадор, Венесуела, Східний Тимор, Кенія, що є досить сумним фактом. Результати досліджень багатьох науковців свідчать, що корупцією уражені всі системи соціального управління, як публічні так і звичайні (недержавні) сфери [6, с. 103-104].

Тому народ прагне від держави винайдення нових та кращих важилів протидії корупції. Однак серед науково-практичних завдань крім розробки організаційно-правових методів протидії корупції стоїть питання більш поглиблюючого характеру, причин високої межі сприйняття корупції громадянами України, укоріненості в масовій

свідомості особових уявлень про державну владу як джерело корупції, а державних посадовців переважно як корупціонерів. Отже це актуалізує і підтверджує наукове переосмислення архетипів державного правління [7].

Зрозуміло, що багато хто недооцінює роль моральності та ідейної побудови в процесі знешкодження корупції на державній службі і не лише, виставляючи на передній план матеріальне та соціальне становище. Така думка опитаних є практично обґрунтованою: при досить низькій заробітній платі та не надто хороших і стійких соціальних гарантіях особи, покладених і покликаних на виконання функції державності, не можуть добре і без перешкод забезпечити себе та свою родину (сферу життя в цілому) і тому зазвичай обирають методи незаконних та нечесних способів “наповнення” особистого гаманця.

В загальному саме таке твердження є досить влучним для громадян чий матеріальний заробіток за виконання роботи не часто дозволяє жити на рівні «широкої ноги». Найчастіше ж масштабні та суспільно-великі корупційні порушення виконуються державними службовцями вищих категорій ланок, чий заробіток і суспільні засади лише покращують і дозволяють жити досить не погано. [9].

Гарне та ефективне втілення в життя